

Næring eller Næringsbeviis, hvis han ikke har Indfødsret, ordentligviis have opholdt og ernæret sig ærligt her i Riget i 5 Aar.

Maa det nu end indbrømmes, at det vil være aldeles undtagelsesviis, om overhovedet muligt, at Indfødsretten blot skulde blive givet Nogen for at byde paa det til Opnaaelse af Borgerskab eller Næringsbeviis manglende Opholdstidsrum, saa vedbliver desuagtet Indfødsretten i denne sidstnævnte Henseende at have Betydning ogsaa for Qvinder, hvis man navnlig forudsætter, at der for Svenske og Russe ikkun bør udfordres et kortere, væsentligt efter de concrete Forhold afpasset Opholdstidsrum, og vil man, som man iøvrigt har gjort, afvise den hele Sag med den Bemærkning, at der allerede er Concurrence nok med Hensyn til de gennem Indfødsretten opnaaelige Retsgoder, og at det derfor ikke er tilraadeligt at udvide Samme ved ogsaa at kalde Qvinder til Deeltagelse i denne, da har en saadan Bemærkning, som det let vil sees, aldeles intet Værd her, hvor det blot undersøges, hvorvidt Meddelelse af Indfødsret overhovedet vil kunne være af praktisk Nytte for en Qvinde eller ikke, og den vilde desuden og med selvsamme Styrke kunne anvendes, naar der spørges om at lade Mænd til Indfødsret.

Selv om der imidlertid ikke lod sig paa-vise en eneste praktisk Rettsfordeel, der blev tilgængelig for Qvinden gennem Opnaaelsen af Indfødsret, kan man alligevel ikke paastaae, at Indfødsrettens Erhvervelse skulde være aldeles uden Betydning for hende. Man bør nemlig ikke overse Indfødsrettens reent ideelle Betydning. Ved at opnaae Indfødsret faaer den Paagjældende paa en vis Maade det Lands Stempel og Mærke paa sig, til hvilket han ved sit Valg og Omskændighedernes Magt har knyttet sit Liv og sin Fremtid; han opnaaer ligesom Statsmagtens Anerkjendelse af, at han nu er bleven Kjøb af det Folks Kjøb og Blod af dets Blod, til hvilket han har sluttet sig, hvis Sprog, Sæder og Stikke han har stræbt at optage i sin Bevidsthed, og hvis Sorger og Glæder efterhaanden maae antages ogsaa at være blevene hans. Men, er dette saa, er dette Indfødsrettens Betydning, aldeles uafhængig

af de enkelte ydre Rettigheder, der muligen maatte komme i dens Følge, forekommer det os paa den anden Side, at denne dens ideelle Betydning maa have selvsamme Værd i Henseende til Qvinder som i Henseende til Mænd, ja, vel endog større i samme Forhold, som Qvinden mere end Manden maa siges at leve et Fjellefsliv. Ligesaalidt som det vil, falde Nogen ind at betvivle, at de indfødte Qvinder have ligesaa megen Kjærlighed til Fædreland og Nationalitet som Mændene, uagtet de ikke kunne vælge til og møde i de lovgivende Forsamlinger m. m., ligesaalidt tør det betvivles, at Indfødsretten for den indvandrede Qvinde i ideel Henseende kan have fuldt saamegen Betydning som for Manden, uagtet hun ikke gennem Samme kan opnaae de active statsborgerlige Rettigheder.

Udvalget formener derfor, at der ikke er nogenstomhelst Grund til i Almindelighed at nægte Qvinder Afgang til at erholde Indfødsret ved Lov.

I Henhold til den ovenstaaende Udvikling tillader Udvalgets Fleertal sig allerede nu til Sagens eventuelle anden Behandling at bebude det Forslag, at i Lovudkastet endvidere optages:

Frands Lindgreen og
Frederikke Sandmann.

Begge disse Personer vare optagne i det af Regjeringen i sin Tid Landsstinget foreslagte Lovudkast, og henholde vi os, hvad angaaer deres tidligere Levnet og personlige Forhold, til, hvad derom findes bemærket i de bemeldte Udcast ledsagende Motiver. — Vel har den førstnævnte kun opholdt sig her i Landet siden 1863, men vi antage desuagtet, at der i hans Herkomst (han er født i Sverrig) og i hans personlige Forhold (han er forlovet med en dansk Pige og agter at etablere sig som Strædermester, ligesom han anbefales af vedkommende Communalbestyrelse) er tilstrækkelig Tvivl til efter Omskændighederne ikke at nægte ham det Ansøgte.